

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 653/2023-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Dudíťa a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej URBAN GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátskou kanceláriou, Havlíčkova 16, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ondrej Urban, MBA, proti postupu Krajského súdu v Trnave v konaniach vedených pod sp. zn. 31CoZm/5/2021 a sp. zn. 31CoZm/2/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručenou 31. augusta 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom krajského súdu v napadnutých konaniach označených v záhlaví tohto uznesenia. Súčasne navrhuje vyslovenie porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, ako aj práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 31CoZm/5/2021. Sťažovateľka navrhuje uloženie príkazu krajskému súdu konať v napadnutom konaní vedenom pod sp. zn. 31CoZm/2/2023 bez zbytočných prieťahov a súčasne požaduje priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 11 690 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, ako aj príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka je sporovou stranou v konaní vedenom Okresným súdom Trnava (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 15CbZm/2/2009 v procesnom postavení žalobkyne, ktorá sa žalobou doručenou 11. novembra 2008 proti žalovanej domáhala zaplataenia zmenkovej sumy 79 686,28 eur s príslušenstvom a odmeny vo výške 265,62 eur. Okresný súd vydal 9. februára 2009 zmenkový platobný rozkaz č. k. 9Zm/13/2018-22. Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 15CbZm/2/2009 z 23. júla 2014 bola žaloba zamietnutá a zmenkový platobný rozkaz z 9. februára 2009 zrušený. Uznesením krajského súdu sp. zn. 21CoZm/38/2014 z 3. decembra 2015 bol rozsudok okresného súdu z 23. júla 2014 zrušený a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie.

3. Rozsudkom okresného súdu č. k. 15CbZm/2/2009-555 z 29. marca 2017 bol zmenkový platobný rozkaz z 9. februára 2009 ponechaný v platnosti. Na základe odvolania podaného žalovanou krajský súd rozsudkom sp. zn. 21CoZm/4/2017 z 18. septembra 2018 rozhodol tak, že zmenkový platobný rozkaz okresného súdu z 9. februára 2009 ponechal v platnosti a sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1Obdo/6/2020 z 22. júla 2020 bolo dovolanie proti rozsudku krajského súdu z 18. septembra 2018 odmietnuté a sťažovateľke priznaný nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4. Nálezom ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 254/2021 z 9. septembra 2021 bolo vyslovené porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie žalovanej rozsudkom krajského súdu z 18. septembra 2018. Ústavný súd v kasačnom náleze označil postup krajského súdu, ktorým neprihliadol na späťvzatie žaloby zo strany sťažovateľky z dôvodu chýbajúceho riadneho podpisu osoby, ktorá podanie urobila, a to s prihliadnutím na sťažovateľkou následne doručené podanie, ktorým úkon späťvzatia poprela a označila za podvod, v dôsledku čoho krajský súd nevyzýval na odstránenie vady podania späťvzatia a predmetný úkon vyhodnotil ako úkon pochybný v súvislosti s nedostatkom individualizácie osoby s prejavenu vôľou, za arbitrárny. V kasačnom náleze ústavný súd uložil krajskému súdu pri opätovnom posúdení veci povinnosť riadne zistiť skutkový stav veci, predovšetkým dôsledným spôsobom preskúmať sporné podanie, a to aj z hľadiska overenia náležitostí osvedčovacích doložiek podľa § 57 ods. 2 a § 58 ods. 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Notársky poriadok“). Citované rozhodnutie odvolacieho súdu bolo zároveň zrušené a vec vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie.

5. Spis bol krajskému súdu vrátený 14. decembra 2021 (konanie vedené pod sp. zn. 31CoZm/5/2021). Krajský súd následne uznesením sp. zn. 31CoZm/5/2021 z 11. januára 2022 pripustil späťvzatie žaloby a rozsudok okresného súdu z 29. marca 2017 a zmenkový platobný rozkaz okresného súdu z 9. februára 2009 zrušil a konanie zastavil, pričom žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal. Spis bol následne okresnému súdu vrátený 12. januára 2022.

6. Na podklade podaného dovolania bolo uznesenie krajského súdu z 11. januára 2022 uznesením najvyššieho súdu č. k. 1Obdo/37/2022-1105 z 21. júna 2023 zrušené a vec vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie. V kasačnom rozhodnutí dovolací súd identifikoval vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, a to s prihliadnutím na skutočnosť, že v posudzovanom prípade odvolací súd neumožnil sťažovateľke vyjadriť sa k novým dôkazom zaobstaraným až v priebehu odvolacieho konania (vyšetrovací spis, vyjadrenie notárky) a nevyzval

strany sporu, aby sa vyjadrili k možnému použitiu ustanovení Notárskeho poriadku, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci neboli použité, avšak boli pre rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodujúce.

7. Spis bol predložený krajskému súdu 18. júla 2023 a bola mu pridelená sp. zn. 31CoZm/2/2023. Následne 13. septembra 2023 bol spis predložený Krajskému súdu v Bratislave z dôvodu zmeny funkčnej príslušnosti na prejednanie a rozhodnutie vo veci. Veci bola pridelená sp. zn. 2CoZm/10/2023. Zákonná sudkyňa JUDr. Viera Malinowska oznámila predsedovi Krajského súdu v Bratislave svoju zaujatosť pre pomer k žalovanej, na podklade čoho bola uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Spr.R/4/2023 z 28. septembra 2023 vylúčená z prejednávania a rozhodovania vo veci. Dňa 2. októbra 2023 bola vec pridelená do senátu Krajského súdu v Bratislave v novom zložení.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka argumentuje, že konanie v jej veci začalo pred viac ako 14 rokmi a do dnešného dňa nie je právoplatne skončené. Aj napriek tomu, že pred porušovateľom – krajským súdom je konanie vedené od 23. septembra 2021, je potrebné prihliadať na celkovú dĺžku súdneho konania, pričom pred samotným krajským súdom je vedené konanie už po tretíkrát. Uvedené preukazuje nesústredenosť, neefektívnosť a ne hospodárnosť krajského súdu. Obdobie od 23. septembra 2021 musí byť jednoznačne pripísané na vrub krajskému súdu, a to vzhľadom na uznesenie najvyššieho súdu, ktorým bolo rozhodnutie krajského súdu zrušené. Rovnako konanie pred najvyšším súdom je potrebné pripísať na vrub krajskému súdu.

9. Sťažovateľka vyčíta krajskému súdu, že nesprávnym procesným postupom po vrátení veci na nové konanie nálezom ústavného súdu z 9. septembra 2021 znemožnil sťažovateľke, aby uskutočňovala procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Okrem toho odvolací súd nedal sťažovateľke možnosť vyjadriť sa k novému právnomu posúdeniu veci. Po vrátení veci krajskému súdu z dôvodu kasačného nálezu ústavného súdu nemala sťažovateľka reálnu možnosť predstaviť odvolaciemu súdu vlastné argumenty k novému predbežnému právnomu posúdeniu veci, keďže odvolací súd vydal uznesenie krajského súdu bez toho, aby si splnil povinnosť a strany sporu oboznámil s novým predbežným právnym posúdením.

10. Svojou nečinnosťou krajský súd spôsobil dlhotrvajúci zásah do práv vlastníť a pokojne užívať majetok a práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka existencie zbytočných prietrahov, ako aj námietka porušenia majetkových práv a práva na spravodlivé súdne konanie postupom odvolacieho súdu v napadnutých konaniach.

12. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote postupom krajského súdu v napadnutých konaniach:

13. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 38 ods. 2 listiny osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie vecí v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, IV. ÚS 95/2022).

14. Účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu alebo iného štátneho orgánu. Samotným prerokovaním vecí na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu. Na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy preto nestačí, aby súd alebo štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

15. Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý treba vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti vecí sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

16. Podľa judikatúry ústavného súdu dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06).

17. Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach tiež vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti vo veci namietaného porušenia práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote môže vyplývať aj z toho, že argumenty v ústavnej sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase jej podania takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, I. ÚS 190/2019).

18. Pri vymedzení predmetu ústavného prieskumu ústavný súd poukazuje na to, že v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 45) je viazaný návrhom na začatie konania, čo sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (II. ÚS 19/05, IV. ÚS 355/09, IV. ÚS 287/2011, IV. ÚS 221/2022). Sťažovateľka, posudzujúc návrh na rozhodnutie vo veci ústavnej sťažnosti, sa domáha (výlučne) poskytnutia ústavnej ochrany proti postupu krajského súdu v napadnutých konaniach.

19. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priesťahom, a tým aj k porušeniu práv zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľky.

20. V kontexte prvého kritéria ústavný súd zdôrazňuje, že ústavnou sťažnosťou je napadnuté výlučne odvolacie konanie ohrozené v samotnej ústavnej sťažnosti obdobím po vydaní kasačného nálezu ústavného súdu (bod 4 tohto uznesenia) a následne po vydaní kasačného rozhodnutia dovolacieho súdu (bod 6 tohto uznesenia). Predmetom odvolacieho konania je posúdenie späťvzatia žaloby, čo si v konkrétnych okolnostiach prejednávanej veci na účely riadneho zistenia skutkového stavu a následného rozhodnutia vo veci vyžiada vykonanie dôkazov (bod 6 tohto uznesenia). Uvedená skutočnosť odôvodňuje faktickú zložitosť veci s následkom zvýšených časových nárokov na jej prejednanie. Obdobne použitie ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov v rámci odvolacieho konania, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci neboli použité (bod 6 tohto uznesenia), odôvodňuje čiastočnú právnu zložitosť veci.

21. S prihliadnutím na predmet sporu, ktorým je zaplatenie zmenkovej sumy, ústavný súd konštatuje, že v konkrétnych okolnostiach veci nie sú dané skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že vec sťažovateľky patrí do kategórie tzv. citlivých konaní, ktoré by si vyžadovali zo strany konajúcich súdov osobitný prístup.

22. V kontexte druhého kritéria, ktorým je správanie sťažovateľky ako sporovej strany, ústavný súd konštatuje, že na predĺžení napadnutého konania sa sťažovateľka nepričinila svojím správaním.

23. V súvislosti s ďalším kritériom, ktorého posúdenie je pre záver o (ne)existencii zbytočných priesťahov v napadnutom konaní nevyhnuté, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru (napr. IV. ÚS 22/02, III. ÚS 103/09), podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj nesprávna a neefektívna činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov, a to v prípade, ak jeho činnosť nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovatelia na neho obrátili s návrhom, aby o ich veci rozhodol.

24. V kontexte tretieho kritéria ústavný súd konštatuje, že postup krajského súdu nebol, berúc do úvahy prehľad procesných úkonov vykonaných v napadnutých konaniach, sústredený a efektívny. Z prehľadu procesných úkonov vykonaných v napadnutých konaniach (k tomu pozri

časť I tohto uznesenia) ústavný súd zistil, že krajský súd sa, berúc do úvahy závery uvedené v kasačnom náleze ústavného súdu a v kasačnom rozhodnutí dovolacieho súdu (body 4 a 6 tohto uznesenia), dopustil procesných pochybení, ktoré si vyžiadali nevyhnutnosť opätovného prejednaní veci.

25. Z prehľadu procesných úkonov však rovnako vyplýva aj to, že po vrátení spisu krajskému súdu po vydaní kasačného nálezu ústavného súdu v decembri 2021 krajský súd vo veci opätovne rozhodol už v januári 2022. V čase od januára 2022 do júla 2023 sa spis nachádzal na okresnom súde, resp. na najvyššom súde v súvislosti so zabezpečením procesných úkonov súvisiacich s podaným dovolaním, resp. rozhodovaním vo veci podaného dovolania. Uvedené obdobie nemožno samo osebe pričítať na ťarchu krajského súdu. Po vrátení veci krajskému súdu po vydaní kasačného rozhodnutia dovolacieho súdu v júli 2023 bol spis už v septembri 2023 predložený Krajskému súdu v Bratislave z dôvodu zmeny funkčnej príslušnosti. Z uvedeného vyplýva, že postup krajského súdu v napadnutých konaniach sa vyznačoval neefektívnosťou a nesústredenosťou, ktorá si vyžiadala opätovné prejednanie a rozhodnutie vo veci. Nie každá takáto neefektívnosť či nesústredenosť v postupe súdu však *eo ipso* spôsobuje vznik zbytočných prieťahov v príslušnom konaní.

26. S prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu dané predovšetkým existenciou skutočností odôvodňujúcich skutkovú a právnu zložitosť prejednáwanej veci, ako aj preukazujúcich v zásade plynulý a promptný postup krajského súdu pri opätovnom rozhodovaní vo veci podaného odvolania, berúc do úvahy aj to, že samotný predmet sporu nepatrí do kategórie konaní, ktoré by si vyžadovali osobitný prístup zo strany súdu pri prejednaní, ústavný súd konštatuje, že ani s prihliadnutím na celkovú dobu konania vo veci žaloby sťažovateľky nemožno vyhodnotiť procesné pochybenie krajského súdu v napadnutých konaniach ako pochybenie takej intenzity, ktorá by dovoľovala po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vysloviť porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote.

27. Ústavný súd na základe uvedeného dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi postupom krajského súdu v napadnutých konaniach a obsahom označených práv zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd časť ústavnej sťažnosti sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok a práva na pokojné užívanie majetku a základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 31CoZm/5/2021:

28. Porušenie majetkových práv a práv na spravodlivý súdny proces sťažovateľka odôvodňuje nečinnosťou krajského súdu.

29. „Majetkom“ podliehajúcim ochrane čl. 1 dodatkového protokolu môžu byť „majetky existujúce“ alebo majetkové hodnoty vrátane pohľadávok, o ktorých sťažovateľ môže tvrdiť, že má aspoň legitímnu nádej na ich zhmotnenie (Pine Valley Developments a ďalší proti Írsku,

sťažnosť č. 12742/87, rozsudok z 29. 11. 1991, bod 51). Sťažovateľka vystupuje v napadnutom konaní v pozícii žalobkyne uplatňujúcej si nárok na zaplatenie zmenkovej sumy, preto u nej takáto legitímna nádej na zhmotnenie majetkovej hodnoty existuje, *ergo* v konkrétnych okolnostiach veci ide o majetok podliehajúci ochrane čl. 1 dodatkového protokolu.

30. Pre záver o tom, že dĺžka konania sama osebe predstavuje pokračujúci zásah do vlastníckeho práva, je z pohľadu ESLP nevyhnutné preskúmať dĺžku napadnutého konania (Zanghì proti Taliansku, rozsudok z 10. 2. 1993, § 23). V prípadoch týkajúcich sa mimoriadne dlhých konaní ESLP rozhodol, že ich zdĺhavé vedenie (Kunić proti Chorvátsku, rozsudok z 11. 1. 2007, ods. 67; Machard proti Francúzsku, rozsudok z 25. 4. 2006, § 15) alebo iné opatrenia prispievajúce k omeškaniu (Immobiliare Saffi proti Taliansku, rozsudok z 28. 7. 1999, § 59) mali priamy vplyv na právo sťažovateľov na pokojné užívanie ich „majetku“.

31. Obdobne v súvislosti s námietkou sťažovateľky o porušení jej základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie (v ktorých obsahu niet zásadných odlišností) ústavný súd uvádza, že časový horizont toho, kedy sa účastníkovi konania dostáva konečného rozhodnutia vo veci, je neoddeliteľnou súčasťou meradla celkovej spravodlivosti podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Čím je tento časový horizont dlhší, tým viac sa oslabuje kredibilita štátnej moci a špecificky moci súdnej.

32. K vysloveniu porušenia základného práva na súdnu ochranu môže dôjsť v prípade, ak namietané zbytočné prieskumy, ako aj celková doterajšia dĺžka preskúmaného súdneho konania signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmetu konania, teda toho, čo je pre sťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti – *denegatio iustitiae* (pozri m. m. IV. ÚS 242/07 – *a contrario*).

33. V napadnutom konaní nepovažuje ústavný súd tieto podmienky na vyslovenie porušenia označených práv na spravodlivé súdne konanie a majetkových práv za naplnené, keďže, súc viazaný návrhom na rozhodnutie vo veci (*petitom*), ústavný súd nezistil, že by sa postup krajského súdu výlučne v namietanom konaní vedenom pod sp. zn. 31CoZm/5/2021 vyznačoval zbytočnými prieskumami takej intenzity, ktorá by odôvodňovala porušenie označených práv zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny či čl. 6 ods. 1 dohovoru v časti namietaného prejednávania veci v primeranej lehote, a v konečnom dôsledku zapríčinil, že sťažovateľke bolo odňaté právo na súdnu ochranu či spravodlivé súdne konanie, či práva majetkové.

34. Z uvedených dôvodov preto ústavný súd aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi postupom krajského súdu v označenom konaní a sťažovateľkou namietaným porušením majetkových práv a práva na spravodlivé súdne konanie.

35. Už len pre úplnosť ústavný súd v súvislosti s argumentáciou obsiahnutou v bode 9 tohto uznesenia konštatuje, že táto je vo vzťahu k predmetu prieskumu, ktorým je postup odvolacieho súdu v napadnutých konaniach, nedôvodná. Pokiaľ sťažovateľka vyčíta krajskému súdu nesprávny procesný postup spočívajúci v neumožnení sťažovateľke vyjadriť sa k novému predbežnému právnomu posúdeniu, opomína skutočnosť, že v systéme ústavnej ochrany základných práv a slobôd sa sťažovateľka ochrany domohla prostredníctvom kasačného rozhodnutia dovolacieho súdu,

v ktorom bolo vyslovené porušenie práva na spravodlivý proces procesne nesprávnym postupom odvolacieho súdu práve z týchto dôvodov. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je pritom tvorený nielen samotným ústavným súdom, ale aj všeobecnými súdmi, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Sťažovateľkou vyčítané procesné pochybenia sa teda už stali predmetom preskúmania v rámci konania o dovolaní s výsledkom vydania kasačného rozhodnutia najvyššieho súdu s príkazom pre krajský súd tento nedostatok v ďalšom konaní odstrániť. Na podklade uvedeného preto argumentácia sťažovateľky nepripúšťa žiadnu možnosť, aby len na jej podklade bolo vyslovené porušenie označených práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie postupom krajského súdu v napadnutom konaní.

36. Vzhľadom na už uvedené preto ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

37. Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie ústavného súdu nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa príslušných ustanovení zákona o ústavnom súde, a preto v budúcnosti nebráni sťažovateľke, aby po splnení všetkých zákonných podmienok za predpokladu zotrvania na stanovisku, že v jej veci dochádza k zbytočným priet'ahom, predložila ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu